

Sygn. akt II KK 151/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **T. B.** ukaranego za czyn z art. 92 § 1 k.w. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 czerwca 2021 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego
od wyroku Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt IV W (...)

- 1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2;**
- 2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

T. B. został obwiniony o to, że w dniu 13 lutego 2019 roku na ulicy K. w Ł., kierując pojazdem marki Mercedes sprinter o numerze rejestracyjnym (...), ominął stojący na przystanku tramwaj z lewej strony, czym nie zastosował się do znaku poziomego P4 „linia podwójna ciągła”, wykonał skręt w prawo w ulicę Ż. w kierunku ulicy M. nie stosując się do sygnalizatora S-2, który nadawał sygnał czerwony dla jego kierunku jazdy, nie posiadał przy sobie wymaganego dokumentu tj. prawa

jazdy, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w., z art. 92 § 1 k.w. i z art. 95 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.p.w.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt IV W (...), Sąd Rejonowy w Ł.::

1. obwinionego T. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu precyzując, że czynem wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 k.w., art. 92 § 1 k.w. i art. 95 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. wymierzył mu karę 2000 (dwóch tysięcy) złotych grzywny;
2. na podstawie art. 92 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1, § 2, § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat, zobowiązując obwinionego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

Od powyższego orzeczenia nie wywiedziono zwyczajnego środka zaskarżenia. Prawomocny wyrok, w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym zawartego w pkt. 2 części dyspozytywnej wyroku, zaskarżył kasacją wywiedzioną na korzyść ukaranego, Prokurator Generalny, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 28 § 2 k.w. w zw. z art. 92 § 3 k.w., polegającego na orzeczeniu wobec T. P. B., w związku ze skazaniem za wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., z art. 92 § 1 k.w. i z art. 95 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w., środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat, podczas gdy orzeczenie tego środka karnego, wobec sprawcy wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. lub z art. 95 k.w., nie jest dopuszczalne.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie pkt. 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z art. 28 § 2 k.w. środki karne można orzec, jeżeli są one przewidziane w przepisie szczególnym, a orzeka się je, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. Żaden z przepisów szczególnych nie

przewiduje zaś możliwości orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów ani za wykroczenie z art. 92 § 1 k.w., ani za wykroczenie z art. 95 k.w. Powołany przez sąd, jako podstawa prawna orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, art. 92 § 3 k.w., przewiduje możliwość orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów wyłącznie za wykroczenie z art. 92 § 2 k.w. Czynu zabronionego wyczerpującego znamiona określone w ostatnio powołanym przepisie ukaranemu jednak nie przypisano.

W tym stanie rzeczy nie może budzić wątpliwości, że orzekając wobec T. B. ww. środek karny sąd rażąco obraził art. 28 § 2 k.w. i art. 92 § 3 k.w., co bez wątpienia miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Doprowadziło bowiem do bezpodstawnego zastosowania wobec T. B. zakazu prowadzenia pojazdów.

W tym stanie rzeczy kasację należało uznać za oczywiście zasadną (art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 § 1 k.p.w.) i w konsekwencji uchylić rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, bez potrzeby wydawania orzeczenia następczego (zob. szerzej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt V KK 100/12).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 638 k.p.k. w zw. z art. 121 k.p.w.